

V. TANULMÁNY

„A TITOK, AMELY KORSZAKOK ÉS NEMZEDÉKEK ÓTA REJTVE VOLT, DE AMELY MOST KIJELENTETETT AZ Ő SZENTJEINEK” – Kol. 1: 26

AZ ELSŐ ÍGÉRET PISLÁKOLÓ FÉNYE – AZ ÁBRAHÁMNAK TETT ÍGÉRET
– KÉSLELTETETT REMÉNY – A TITOK PÜNKÖSDKOR KEZDETT
FELTÁRULNI – MI IS A TITOK? – MIÉRT VOLT ILYEN SOKÁIG REJTVE?
– A VILÁG SZÁMÁRA MÉG TITOK – A MEGFELELŐ IDŐBEN FEL LESZ
TÁRVA MINDENKINEK – MIKOR FOG ELVÉGEZTETNI A TITOK?

Míg az emberiség a rossz általi fegyelmezés alatt volt, és képtelen megérteni annak szükségességét, Isten több ízben kifejezte szándékát, hogy helyreállítja és megáldja őket egy eljövendő szabadító által. De, hogy ki lesz az a szabadító, négyezer éven át egy titok volt, és Krisztus feltámadása után, a Keresztyén, vagyis Evangéliumi Korszak kezdetén, csak elkezdődött *ennek* világosabb feltárulása.

Visszatekintve arra az időre, amikor az első szüleink elvesztették az életet és az édeni boldogságot, látjuk őket a bűn igazságos büntetése alatt, *amint* szomorúsággal eltelve, a reménység sugarát nélkülözik, kivéve azt, amit abból a homályos kijelentésből vontak, hogy az asszony magva a kígyónak fejét széttiporja. Bár ez nekünk jelentőségteljes a további események fényénél, nekik csak egy gyengén pislákoló fény volt. Majdnem kétezer év múlt el a beteljesedésének bizonyossága nélkül.

Körülbelül kétezer évvel később Isten elhívta Ábrahámot, és megígérte neki, hogy az ő magva meg fogja áldani a föld minden nemzetségét. Ebből úgy látszott, hogy Isten tartja magát az előzően kifejtett szándékához, és most készen áll annak

beteljesítésére. Az idő múlt: az ígélet földje, Kánaán, nem került még az ő birtokába, még nem volt utódjuk, és Ábrahám meg Sára öregedtek. Ábrahám arra gondolt, hogy kell segítsen Istennek, hogy beteljesítse ígéletét, így született Izmael. De az ő segítségére nem volt szükség, mert a **megfelelő időben** megszületett Izsák, az ígélet és a reménység gyermeke. Akkor úgy tűnt, hogy a nemzetek megáldó, megígért uralkodó megérkezett. De nem: teltek az évek és látszólag az Isten ígérete meghiúsult; ugyanis Izsák meghalt, és az örököse, Jákob, úgyszintén. De néhánynak hite még szilárd volt az ígéreteken, és fenntartotta Isten; mert azt „a szövetséget, amit Ábráhámmal kötött” megerősítette avval, „ahogy Izsáknak megesküdött, Jákob elé tárta, elrendelte Izráelnek örök szövetségül” (1 Krónika 16: 16, 17).

Amikor Isten Jákob halálakor leszármazottjait első ízben IZRÁEL TIZENKÉT TÖRZSEKÉNT, és „választott nemzetként” ismerte el (1 Mózes 49: 28; 5 Mózes 26: 5) úgy tűnt, hogy közel van annak a várakozásuknak megvalósulása, hogy ez a nemzet, mint egész, mint Ábrahámnak megígért magva, Kánaánt fogja birtokolni, és a világot fogja vezetni és meg fogja áldani; mert Egyiptom oltalma alatt már egy erős nemzetté váltak. Viszont a remény majdnem szétfoslott, és majdnem elfelejtették az ígéletet, amikor az egyiptomiak elhatalmasodva felettük, rabszolgáikként tartották őket hosszú időn át.

Istennek ígéreteit valójában rejtély fedte, és úgy tűnt, hogy útjait nem lehet kiismerni. Mégis, a megfelelő időben eljött Mózes, a nagy szabadító, akinek keze által Isten kivezette őket a rabságból, hatalmas csodákat művelve az ő érdekükben. Mielőtt beléphettek a Kánaánba, ez a nagy szabadító meghalt; de az Úr szócsöveként kijelentette: „Prófétát támaszt atyádfiai közül Istened, az ÚR, olyant, mint én”. (5 Mózes 18: 15; Cselekedetek 3: 22) Ez egy további betekintést engedett Isten tervébe, nem csak azt mutatva, hogy az ő nemzetük, mint egész, valami módon társulni fog a jövő kormányzás és megáldás

nagy munkájához, hanem azt is, hogy az aki közülük lesz kiválasztva, győzelemre viszi, és beteljesíti az ígéreteket. Akkor Józsué, akinek neve szabadítót, vagy megmentőt jelent, vezetőjükké vált, és vezetése alatt nagy győzelmeket arattak, és valójában bementek a szövetségben megígért földre. Bizonyosan akkor úgy tűnt nekik, hogy megjött az igazi vezető és hogy közel van az ígélet egész beteljesedése.

De Józsué meghalt, és nemzetként nem volt előmenetelük, ameddig nem adatott nekik királyul Dávid, majd Salamon. Akkor elérték a dicsőségük tetőfokát; de nemsokára ahelyett, hogy az ígérek beteljesedését látták volna, megfosztattak a hatalomtól és más nemzetek adófizetőivé váltak. Mégis némelyek szilárdan tartották magukat Isten ígéreteihez, és még tovább várták a nagy szabadítót, akinek Mózes, Józsué, Dávid és Salamon csak előképei voltak.

Körülbelül abban az időben, amikor Jézus született, az emberek várták a Messiást, Izráelnek és Izráel által a világnak eljövendő királyát. De Izráelnek a jövendő királya dicsőségéhez és tisztességéhez fűződött reménye, úgy ahogy azt az előképek, és a nagyságára meg hatalmára vonatkozó jövendölések sugallták, azt okozta, hogy figyelmüket elkerülte az előképek és próféciaik egy másik csoportja, amelyek a szenvedésének, és a bűnösök váltságdíjaként szolgáló halálnak munkájára mutatnak, amelyek szükségesek voltak mielőtt az áldások eljöhetnek. Ezt elővetítette az Egyiptomból való szabadulásukat megelőző Páska, az állatok levágása a törvényszövetség megkötésekor (Zsidók 9: 11-20; 10: 8-18), és az Engesztelési ünnep áldozatai, melyeket a papok évente elvégeztek. Elkerülték figyelmüket a próféták kijelentései is, akik „előre bizonyosságot tettek a Krisztusra váró **szenvedésekről**, és az **ezeket követő** dicsőségről” (1 Péter 1: 11). Tehát, amikor Jézus áldozatként eljött, ők nem ismerték fel Őt; nem ismerték fel a meglátogatásuk idejét (Lukács 19: 44). Még az Ő legközelebbi követői is nagyon

összezavarodtak, amikor Jézus meghalt és szomorúan mondták, hogy: „azt reméltük, hogy Ő fogja megszabadítani Izráelt” (Lukács 24: 21). Látszólag nem a megfelelő személybe helyezték bizalmukat. Nem tudták megérteni, hogy a vezetőjük halála volt biztosítéka az Új Szövetségnek, mely által kell jöjjenek az áldások, az ígéret szövetségének egy részleges beteljesedése. Mégis, amikor megtudták, hogy Ő feltámadt a sírból, az ő ellankadt reményük éledni kezdett (1 Péter 1: 3), és amikor készült őket elhagyni, megkérdezték a régóta táplált és gyakran elhalasztott reményük felől, mondván: „Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izraelnek?” Az a tény, hogy reményük nagyjából helyes volt, még ha nem is ismerhették a beteljesedésének idejét, nyilvánvaló Urunk válaszából: „Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett”. (Cselekedetek 1: 6, 7)

Milyen fordulatot vett most Isten terve? – lehetett tanítványainak kérdése, mikor Jézus mennybe ment. Ugyanis, emlékeznünk kell, hogy Urunknak a Királyságra vonatkozó tanításai, főleg példázatok és homályos kijelentések voltak. Ő azt mondta nekik, hogy: „még sok mindent kellene mondanom nektek, de most nem tudjátok elviselni; amikor azonban eljön, az igazságnak Szellem, elvezet titeket a teljes igazságra”. „Az tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.” (János 16: 12, 13; 14: 26) Így hát ők nem érthették meg, mielőtt a Pünkösdi áldás el nem jött.

Még akkor is egy bizonyos időnek el kellett telnie, amíg teljesebben megérthették a folyamatban lévő munkát és annak az eredeti szövetséggel való kapcsolatát. (Cselekedetek 11: 9; Galaták 2: 2, 12, 14) Mégis úgy tűnik, hogy mielőtt teljesen és világosan megérthették volna, már Isten Igéjének szócsovéivé váltak, és az ő ihletett szavaik valószínűleg az igazságnak tisztább és mélyebb kifejezései voltak, mint amennyire ök maguk felfoghatták. Például, olvassuk Jakab felszólalását,

amelyben a következőket mondta: „Simon elbeszélte, hogyan gondoskodott Isten először arról, hogy a pogányok közül népet szerezzen az Ő Nevének [egy menyasszonyt]. És ezzel egyeznek a próféták szavai, ahogyan meg van írva: 'Ezután [miután ezt a népet kivette a pogányok közül] visszatérek, és felépítem Dávid leomlott sátorát [földi uralmát], romjait is felépítem, és helyreállítom'”. (Cselekedetek 15: 14-16)

Jakab kezdte kiolvasni Istennek azon gondoskodásából, hogy elküldte az Evangéliumot Péter által az első megtért pogányhoz és Pál által a pogányokhoz általában, hogy e korszak alatt a hívő zsidók és pogányok egyformán kegyeltek. Akkor utánanézett a próféciáknak, és így találta megírva: hogy miután ezen Evangéliumi Korszak munkája elvégeztetik, akkor a testi Izráelnek szóló ígéretek be fognak teljesedni. A nagy titok, mely oly sok ideig rejtve volt, kezdett fokozatosan érthetővé válni kevesek számára – a szentek, vagyis Isten különleges „barátai” számára.

Pál kijelenti (Kolossé 1: 27-ben)*, hogy ez a titok, mely korszakok és nemzedékek óta rejtve volt, de amely most az Ő szentjeinek kijelentetett:

„KRISZTUS TI BENNETEK, A DICSŐSÉGNEK AMA REMÉNYSÉGE”

Ez Istennek ama nagy titka, amely el volt rejtve mindenki elől az előző korszakokban, és még mindig el van rejtve mindenki elől, egy különleges osztály – a szentek, vagyis a felszentelt hívők – kivételével. De mit is jelent az, hogy: „Krisztus ti bennetek”? Azt tanultuk, hogy Jézus Szent Szellemmel volt felkenve (Cselekedetek 10: 38), és ekképpen ismerjük el Őt Krisztusnak – Felkentnek – mert a **Krisztus** szó **Felkentet** jelent. János Apostol mondja, hogy a **kenet**, amelyet **mi** (felszentelt hívők) kaptunk, **bennünk marad** (1 János 2: 27). Így ennek az Evangéliumi Korszaknak szentjei egy felkent csoport – felkenettek, hogy királyok és papok legyenek Isten számára (2

* K és MBT helytelen, de: KJ; KNV; C.rev; CsL; k.új; L helyesebb

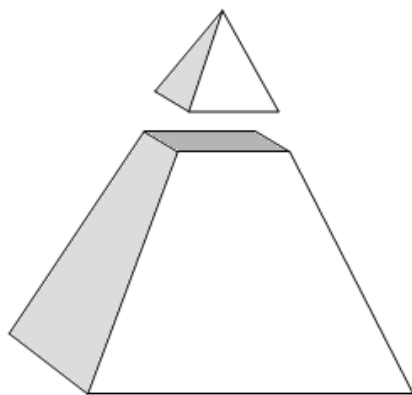
Korintus 1: 21; 1 Péter 2: 9); és Jézussal, az ő vezérükkel és Urunkkal együtt Jehova Felkentjét – a Krisztust – alkotják.

Összhangban Jánosnak e tanításával, miszerint mi is **felkentek** vagyunk, Pál biztosít bennünket, hogy ez a rejtély, mely titokban volt tartva az elmúlt korszakokban, de most megismertetett a szentekkel, az, hogy **a Krisztus** (a Felkent) „nem egy tagból áll, hanem sokból” éppen úgy, ahogy az emberi test egy, és sok tagja van. Viszont ahogy a test összes tagja sok lévén, egy test, úgy van ez a Felkenttel – a Krisztussal – is (1 Korintus 12: 12-28). Jézus felkenetett, hogy Feje, vagy Ura legyen az Egyháznak, amely az Ő Teste (vagy Menyasszonya, ahogy egy másik ábra mutatja – Efézus 5: 25-30), és egyesítve képezik a **megígért „Magot”** – a Nagy Szabadítót: „Ha Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám **magva** vagytok, és ígélet szerint **örökösök**” (Galaták 3: 29).

Az Apostol gondosan óvja az Egyházat bármely elbizakodott igénytől, mondván Jézusról, hogy Isten „az Ő lábai alá vetett mindent, és Őt tette mindenek felett való Fővé az Egyházban, amely az Ő Teste”, „hogy az Övé legyen az **elsőség** mindenben” (Efézus 1: 22; Kolossé 1: 18). Mégis az emberi test általi ábrázolás alatt szépen és erőteljesen rámutat a meghitt kapcsolatunkra. Ugyanezt az egységet tanította Jézus mondván, hogy: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők”. (János 15: 5)

Az Úr Jézussal való egységünket, mint a Krisztus – felkent sereg – tagjaiét, jól ábrázolja a piramis alakja.

A szegletkő önmagában egy tökéletes piramis. Alatta felépíthetőek más kövek, és ha összhangban van a szegletkő összes jellegzetes vonalával, az egész tömeg egy tökéletes piramis lesz. Milyen csodálatosan ábrázolja ez a mi helyzetünket, mint „a Mag” – „a Krisztus” tagjainak helyzetét. Egyesülve és tökéletes összhangban lévén Fejünkkel, mi, mint élő kövek, tökéletesek vagyunk; elválasztva Őtőle, semmik sem vagyunk.

A tökéletes Jézus nagyon felmagasztaltatott, és most mi Őnála jelentkezőnk, hogy az Ő példája szerint lehessünk alakítva, és kifaragva, hogy épülhessünk fel Isten épületeként. Egy közönséges épületben nem létezik fő szegletkő; de a mi épületünkben egy fő szegletkő van, a „zárókő”, ahogy meg van írva: „Sionba egy követ tesztek le, szilárd követ, drága szegletkövet” – „Járuljatok Őhöz, mint élő kőhöz... ti magatok is, mint élő kövek épüljétek fel szellemi házzá, szent papsággá, hogy *szellemi** áldozatokat hozzatok, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által”. (1 Péter 2: 4-6) És bízunk abban, hogy hamarosan teljes lesz az egyesülés Jézus, a Fej, és az Egyház között, „mely az Ő teste”.

Szeretteink, sok faragást és csiszolást kell elszenvednünk, sok változásnak kell alávéssük magunkat, és nagymértékben kell alkalmazkodjunk az Ő példájához a nagy Építőmester irányítása alatt. Ahhoz, hogy megnyilatkozzon bennünk az Építő képessége és eszményisége, arra kell figyelni, hogy ne legyen saját, makacs akarata, amely ellene álljon, vagyis akadályozza az Ő akaratának bennünk való teljeseződését. Nagyon gyermekiek és alázatosak kell legyünk – „alázatosságot öltünk fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad”.

* A Sinai Kéziratban nem létezik a „szellemi” szó az „áldozatok” előtt.

Alázzuk meg tehát magunkat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztalhasson minket a megfelelő időben (1 Péter 5: 5, 6), ahogy Fejünket és Előfutárunkat is felmagasztalta. (Fil. 2: 8, 9)

Ez valóban egy csodálatos üzenet, és ahogy Isten Igéjéhez fordulunk, hogy a nagy mennyei elhívásunk felől érdeklődjünk, azt találjuk, hogy a próféták mind nagy meggyőzőerővel jelentik ki az irántunk való kegyelmet [vagy áldást] (1 Péter 1: 10); míg az előképek, példázatok és mindeddig homályos kijelentések most világosakká válnak, fényüket árasztva a „keskeny ösvényre”, amelyre a felkent [Krisztus] sereg elhivatott, hogy azon a szemük előtt most feltárult jutalomért fussanak. Ez valóban egy olyan titok volt, amelyre azelőtt soha sem gondoltak – hogy Isten nem csak Szabadítót szándékozott támasztani, hanem egy olyan Szabadítót, mely sok tagból áll. Ez az a „mennyei elhívás”, amelyre az Evangéliumi Korszak felszentelt hívóinek kiváltsága eljutni. Jézus nem próbálta feltárni ezt tanítványainak, amíg ők természetes emberek voltak, hanem várt, ameddig Pünkösdkor ők felkenettek – egy új természetre fogantattak. Pál magyarázatából tudjuk, hogy az „új teremtményeken” kívül senki sem értékelheti, vagy értheti meg ezt a mennyei elhívást. Így szól: „Isten **titkos** bölcsességét szóljuk, azt az elrejtett bölcsességet [tervet], amelyet az Isten öröktől fogva elrendelt a mi dicsőségünkre. Ezt e világ fejedelmei [előjárói] közül senki sem ismerte fel,... amint meg van írva: 'Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az Őt szeretőknek'. Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Szellem által.” (1 Korintus 2: 6-14)

Pál a Galatákhoz írt levelében feltárja a teljes titkot, és rámutat, hogy miként fog teljesülni az Ábrahámi szövetség. Azt mutatja ki, hogy az Izráelnek adott Törvény nem keresztezi az eredeti szövetséget (Galaták 3: 15-18), és hogy Ábrahám magva, mely megáld minden nemzetet az a Krisztus. (16. vers) Majd kifejtve a gondolatot, melyre már utalt, miszerint Krisztus

magában foglal minden, Szellem által felkentet, mondja: „Akik **Krisztusba** keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra. ... Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor TI [Jézussal együtt] **Ábrahám magva** vagytok, és örökösök az ígélet szerint”, mely Ábrahámnak adatott. (27, 29 versek) Az érvelésnek ugyanazon vonalán haladva, ő arra mutat rá (Galaták 4.-ben), hogy Ábrahám Jehova egy előképe volt, Sára az ígélet szövetségének előképe, és Izsák a Krisztusnak (Fejnek és Testnek) előképe; majd hozzáteszi: „mi pedig, atyámfiai, Izsák szerint, ígéletnek gyermekei vagyunk” (28. vers). Ekképpen Isten terve előképekbe volt rejtve, míg az Evangéliumi Korszak elkezdte a Krisztus *kifejlesztését*.

Szükséges volt e titkot rejtve tartani, másképp nem lett volna rejtve. Azért volt szükséges, mert ha a terv teljesen fel lett volna tárva az emberiség előtt, az a megghiúsítását jelentette volna. Ha az emberek ismerték volna, akkor nem feszítették volna meg sem a dicsőség Urát, sem az Egyházat, mely az Ő Teste. (1 Korintus 2: 8) Nem csak a Krisztus halála – az ember váltságdíja – lett volna megakadályozva azáltal, ha a terv nem marad titokban a világ előtt, hanem a Krisztus szenvedésében részesedő Egyház hitének próbatételét is meggátolta volna. Ugyanis „a világ azért nem ismer minket [mint az Ő társörökösét], mert [ugyanazon okból kifolyólag] nem ismerte meg Őt”. (1 János 3: 1)

Nem csak Istennek terve, és a Krisztus, amely annak a tervnek megtestesítője, egy nagy titok a világ számára, hanem az a különleges út, amelyen való járásra elhivatott e kicsiny nyáj, „különös népként” bélyegzi meg tagjait. Egy rejtély volt a világ számára, hogy egy olyan sok képességgel rendelkező személy, mint a Názáreti Jézus, úgy töltötte el idejét és *használta* adottságait, ahogy azt Ő tette, míg, ha figyelmét a politikára, jogra, kereskedelemre, vagy a népszerű vallásra irányította volna, naggyá és tiszteltté válhatott volna. Az emberek véleménye szerint Ő esztelenül elvesztegette az életét,

és azt mondták: „Ördög van benne, és őrjöng”. Az Ő élete, és tanítása titokzatos volt számukra. Nem tudták megérteni Őt.

Az apostolok és társaik ugyanúgy titokzatosak voltak a világban, ahogy elhagyták a vállalkozásaiknak kilátásait, stb. azért, hogy a megvetett és keresztre feszített Jézus halála általi bűnbocsánatot hirdessék. Pál elhagyott egy fontos társadalmi rangot és befolyást, hogy kétkezi munkát végezve hirdesse Krisztust és a láthatatlan koronát, mely minden hívőt illet, aki az Ő nyomában jár. Ez annyira titokzatos volt, hogy némelyek ekként szóltak: „Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány örültségbe visz.” Mindazokat, akik, mint Pál, így jártak a Mester nyomdokaiban, Krisztusért bolondoknak tartották.

Viszont, Isten terve nem lesz mindig titokba burkolva: a Millenniumi Nap hajnala egy teljesebb világosságot hoz Istentől az embereknek, és „az Úrnak ismerete be fogja tölteni a földet”. Az Igazságnak Napja, amelynek *sugaraiban* gyógyulás lesz, és eloszlatja a tudatlanság sötéttségét, az Krisztus a Millenniumi dicsőségében – nem csak egyedül a Fej, hanem az Ő Testének tagjai is; mert meg van írva: Ha vele együtt szenvedünk, akkor Ővele együtt dicsőítettünk is meg. „Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor mi is megjelenünk **Ővele együtt dicsőségben**”; és „akkor majd az igazak fénylenek, **mint a nap** Atyjuk országában”. Róma 8: 17; 2 Timóteus 2: 11, 12; Kolossé 3: 4; Máté 13: 43

Az általunk elhitt ígéretek, és az általunk táplált remények, most a „Krisztus értelmével” rendelkező, új gondolkodásra fogamzottak kivételével mindenkinek képzelődésnek és túl valószínűtlennek tűnnek ahhoz, hogy elfogadhasák azokat, vagy hogy azok szerint cselekedjenek. A következő korszakban, amikor Isten „kitölti Szellemét minden testre”, amint a jelen korszakban az Ő „szolgáira és szolgálóira” tölti ki, akkor valóban mindenki meg fogja érteni, és értékelni fogja azokat az ígéreteket, amelyeket most csak egy „kicsiny nyáj” ért meg; örvendeni fognak az Egyház engedelmességének és

felmagasztalásának, mondván: „Örüljünk és ujjongjunk, és dicsőítsük Őt, mert eljött a Bárány menyegzője, felkészült menyasszonya”. (Jelenések 19: 7) Ők örvendezni fognak az Egyház megdicsőítésén, amely által majd az áldások feléjük fognak áradni. Míg ők fel fogják majd, hogy a „túláradóan nagy és értékes ígéretek”, melyeket a Felkent (Fej és Test) örökölt, nem szólnak nekik, hanem bennünk teljesedtek be, megáldatnak az Egyházban szemléltetett tanítás által; és míg ők az **akkor nekik nyújtott** áldásokért fognak futni, számukra hasznos lesz az Egyház példája, és dicsőíteni fogják Istent érte. De ez az ismeret nem fog irigy sóvárgást ébreszteni bennük, mert a dolgok új rendje alatt az ő kilátásaik, hogy emberi természet tökéletességére juthatnak, teljes mértékben kielégíti őket, és kíváncsabbnak fog tűnni számukra, mint a természet átváltozása.

Akkor a „titok” bevégeződik; mert a világ eljut annak megértésére, hogy Istennek Szelleme volt Krisztusban és a Krisztusnak Szelleme volt bennünk – Isten megnyilvánult a hústestben – melyet ők addig félreértettek. Akkor ők megértik, hogy nem voltunk bolondok, vagy esztelenek; hanem mi a jobbik részt választottuk, amikor mi az általuk nem látott, de örök gazdagságért, tisztességért, és koronáért futottunk.

Ami az időt illeti, Istennek titka be fog végződni a hetedik [jelképes] trombita hangjának időszakában. (Jelenések 10: 7) Ez a titoknak mindkét használatos értelmére vonatkozik: a titok, mint Isten **tervének** rejtélyes vonásai, ismertté lesz téve, és világosan érthető lesz; és „Istennek titka”, az Egyház, amely a terv megtestesülése, ugyancsak *ismertté fog válik*. Mindkét értelemben beteljesedik. A titkos, az elrejtett terv, kiválasztja a Krisztus Teste tagjainak teljes számát és attól kezdve a KRISZTUS TESTE teljes lesz. A terv nem lesz többé titok, mert nem lesz tovább értelme rejtve tartani azt. A titok nagysága, amely oly sokáig el volt rejtve ígéretekbe, előképekbe és jelképekbe, akárcsak az a csodálatos kegyelem, mely azoknak

volt nyújtva, akik arra voltak elhívva, hogy e titokban részt vegyenek (Efézus 3: 9), azt sugallja nekünk, hogy az a munka, amely ennek beteljesedését követi, és amivel Jehova hatezer évig várakozásban és reményben tartotta az emberiséget, egy hatalmas munka kell legyen, mely méltó egy ilyen nagy előkészületre. Milyen áldásokra nem várhatunk a világ számára, amikor a titok fátyla el lesz távolítva, és az áldások zápora fog hullani! Ez az, amiért az egész teremtet világ egyetemben fohászkodik és nyög mind ez ideig, **várva** a titok beteljesedését – az Isten fiainak megjelenését, a megígért „Magot” amelyben mindenki meg lesz áldva. Róma 8: 19, 21, 22